

EL CONVENI D'ARQUEOLOGIA 6 MESOS DESPRÉS DE LA SEVA SIGNATURA. UNA ANÀLISI CRÍTICA.

Ja han passat sis mesos des de la signatura del primer conveni del sector de l'arqueologia a Catalunya, temps suficient per a poder realitzar una anàlisi crítica del resultat que està tenint la seva aplicació, valorar els encerts i errors en la seva negociació i, de la mateixa manera, la disposició i interpretació per part de la patronal en la seva aplicació.

En primer lloc i de manera general s'han de recordar, per una banda, la gran quantitat d'acomiadaments que s'han produït en els moments previs a la signatura del conveni per a garantir el que podríem anomenar una Nova Planta que no condicionés als empresaris en l'obligatorietat de mantenir les condicions més beneficioses als treballadors davant la nova normativa.

Per altra, l'actitud d'algunes empreses (els noms de les quals tots coneixem) davant l'aplicació del conveni: acomiadaments, sous que no es paguen, la interpretació unilateral del text per part de la patronal, fins i tot la negativa a la seva aplicació. Tot això davant la passivitat dels delegats sindicals que varen negociar i signar aquest conveni.

Va resultar també esperpèntic que la votació final a la que es va acceptar el conveni es desenvolupara sense que els treballadors tinguessin la possibilitat de llegir el text acordat. El conveni té caràcter de llei laboral. A algú se li acut que es pugués anar a votar una llei, per exemple l'Estatut d'Autonomia, sense tenir la possibilitat de llegir-la prèviament? El resultat de tot això han estat les desagradables sorpreses que posteriorment ens hem trobat, algunes de les quals passarem a desenvolupar.

I ens preguntem, i et preguntem, qui ens la va colar?

CATEGORIES

Un dels casos més evidents de la presa de pel als treballadors ha estat la sorprenent desaparició del redactat final de l'element diferenciador d'un any de antiguitat demostrable al sector pel que fa a les categories d'Auxiliar i Oficial, element que s'havia recollit prèviament en els preacords signats i ratificats pels treballadors i que ha desaparegut del text definitiu sense que ningú n'informés a l'assemblea.

El resultat d'això és conegut per tots, davant l'ambigüitat de la definició d'ambdós categories (on es parla generícament d'experiència i coneixements sense establir criteris objectius) s'ha deixat a la lliure interpretació dels empresaris l'adscripció dels treballadors a una categoria o altra. Conseqüència de tot això és que la gran majoria de personal de suport ha estat classificat a la categoria d'Auxiliar, amb les condicions laborals i salarials més baixes, reservant la d'Oficial als treballadors que l'empresa vulgués reconèixer a voluntat. Res de nou per altra banda.

ESTABILITAT LABORAL

Entre les coses que es varen perdre pel camí hem de recordar el que es va plantejar com una reivindicació bàsica de tot el procés: acabar amb la temporalitat en la contractació mitjançant restriccions als contractes temporals (es plantejava un màxim als voltants d'un 30% de temporalitat al sector), havent de ser la resta de la plantilla contractada de forma indefinida. Doncs bé, no només es va renunciar a aquest punt bàsic i necessari, sinó que es van establir tot un ventall de modalitats precàries de contractació (fixe discontinu, interinatge, eventuais, obra i servei, en pràctiques,...), que permeten a la patronal una aplicació indiscriminada sense cap tipus de restricció. Les conseqüències de la renúncia a aquest punt no s'han fet esperar i, no només no s'ha fet fixe a la gent, a més a més les empreses que tenien la majoria de la seva plantilla contractada de manera indefinida han realitzat durant els últims mesos acomiadaments massius per tornar a contractar als treballadors de forma temporal i precària.

RATIOS

Un altre tema que va quedar pendent va ser el de les ratios. Si bé en el seu moment la negativa patronal a la seva negociació va provocar la mobilització dels treballadors en una manifestació (per altra banda l'única mobilització realitzada en tot el procés negociador), finalment les ratios no es van incloure a l'acord final per imposició patronal i acceptació dels treballadors, que potser i encara que havent-se manifestat per allò, no arribaren a interpretar la necessitat d'establir aquest punt.

Tot i així, el propi desenvolupament dels esdeveniments a l'aplicació del conveni ha demostrat fins a quin punt era necessària la seva inclusió. Això desvetllaria els motius de fons que la patronal tenia per negar-s'hi. Per exemple, l'ambigüitat en la diferenciació de les categories d'Auxiliar i Oficial (amb l'eliminació del concepte diferenciador d'un any d'antiguitat) es podria haver solucionat amb l'aplicació de la ratio proposta al respecte, és a dir un Oficial per cada Auxiliar, el que provocaria que com a mínim el 50% dels actuals auxiliars haurien de convertir-se en oficials.

Segons estableix el propi conveni, les parts signants es comprometien a continuar les negociacions d'aquest punt a una Comissió Paritària per arribar a un acord a finals de 2007 i incloure-ho en el text del conveni (art. 11f del Conveni Col·lectiu). Doncs bé, ja en ple 2008, ni s'ha constituït dita Comissió, ni s'ha tornat a parlar del tema i sembla que no es preveu que l'assumpte torni a ser tractat.

És molt il·lustratiu que l'única ratio establerta fora la proposada per la patronal: Tècnic A i B en funció del número d'auxiliars al càrrec.

SOUS

Pel que fa als sous, si bé han aconseguit una millora davant les condicions anteriors (la qual cosa no suposa molt ja que aquestes eren vergonyoses i ridícules) no han permès la superació per part de les categories més baixes del conegut mileurisme, totalment insuficient vivint a una de les zones més cares de l'estat espanyol com és Catalunya. Cal afegir la inflació galopant de l'últim any, amb un augment exagerat del preu dels productes de primera necessitat. Amb això no es fa més que reduir el poder adquisitiu de la classe treballadora en un moment en que les empreses guanyen diners com mai fins ara. Juntament amb això, l'acceptació del truc d'incloure la prorrata de pagues extres al càlcul dels sous mensuals, per així poder presentar sous inflats que superen, per poc, la fita dels mil euros, els hi ha sortit bé. Va colar. Això es tot? Amb això ens conformem? Seguim sense poder accedir a la vivenda, seguim sense arribar a final de mes. Si ja es treballa vuit hores diàries, què més s'ha de fer per poder viure? Pluriemplant-te?

Des de CNT consideravem, i continuem creient a la vista dels esdeveniments, que difícilment la patronal respectaria unes millores laborals legals com les que suposa el conveni, ja que ni tan sols es va molestar a respectar la legislació laboral més bàsica que ens regia anteriorment (Estatut dels Treballadors, Llei de Prevenció de Riscos Laborals, Llei de Salut, Seguretat i Higiene als centres de treball, lleis de contractació,...). Juntament amb això, també el conjunt de treballadors oferia poques expectatives d'imposar el compliment del conveni quan ni tan sols feien valer els seus drets anteriors. Els treballadors encaraven la negociació del conveni sense assumir que l'única manera de garantir la millora de les condicions laborals era la de realitzar mobilitzacions generals al sector, que empenyessin a la patronal davant la negociació. Per millorar la nostra situació era imprescindible un canvi de mentalitat per aconseguir una imposició del compliment dels nostres drets laborals, basant-nos en la solidaritat i el recolzament mutu com a principal element de la nostra força, juntament amb l'horitzontalitat i l'assemblearisme com a únic element vàlid en la presa de decisions i acords.

Tampoc confiavem, com es predicava des d'algunes centrals sindicals, que la iniciació de processos electorals sindicals a les diferents empreses del sector fos la garantia d'una justa aplicació del conveni o la manera en que els treballadors poguessin adquirir la força necessària per defensar els seus drets laborals. També creïem que els esdeveniments han demostrat que la nostra desconfiança no era infundada, donat que l'existència de delegats electes no ha pogut, quan directament no s'han inhibit, fer front a la brutal ofensiva patronal. Tots sabem de què, de qui i d'on estem parlant.

Més aviat consideravem, i considerem, un error la desarticulació de l'únic element aglutinador dels treballadors per sobre de les empreses, l'Assemblea de Treballadors de l'Arqueologia, suïcida després de la signatura del conveni, abandonant la lluita per la seva aplicació o millora a l'àmbit estricte de les empreses o a nivell individual. La divisió dels treballadors només ens porta debilitat, donat que la nostra millor força és la unió. Per això resulta indispensable, juntament amb un canvi de mentalitat individual i col·lectiu entre els treballadors de l'arqueologia respecte la defensa dels seus drets laborals i organització de classe, la reconstitució d'una Assemblea de Treballadors de l'Arqueologia com a lloc comú de trobada i discussió. Aquesta vegada, però, autogestionada pels propis treballadors, sense intromissions de professionals aliens al sector amb altres interessos. On no existeixi la possibilitat de privilegis individuals o d'alguna organització concreta, on es pugui discutir i discrepar sense que suposi un linxament públic i la criminalització,

El sector de la construcció ja s'ha frenat. Nosaltres anem darrere. Et quedaras assegut a veure-les venir?

TREBALLADOR, ORGANITZA'T ASSEMBLEARIAMENT I DEFENSA ELS TEUS DRETS CONTRA ELS ABUSOS PATRONALS: UNIÓ, ACCIÓ, AUTOGESTIÓ

CNT

AIT**CNT-AIT Confederació Nacional del Treball**

Plaça Duc de Medinaceli 6, Entresol 1ª 08002 Barcelona

Tlf/Fax: 93 317 05 47 sov@barcelona.cnt.es - <http://barcelona.cnt.es>**Secció de Ram d'Arqueologia:** Permanències Dilluns 19 – 22 h.
cnt_codex@yahoo.es